הלכות כלאי בגדים

ילקוט יוסף

מתוך ילקוט יוסף, מאת הרב יצחק יוסף.
הטקסט נלקח מאתר «ילקוט יוסף חינם – האתר להפצת יהדות» (yalkut.info).
זכויות היוצרים על הטקסט שמורות לבעליהן. הקובץ נועד ללימוד בלבד ואינו למכירה.
geulaquiz.com

סימן רצח – דין כלאי הבגד [שעטנז]

א נאמר בתורה: "ובגד כלאים שעטנז לא יעלה עליך". וכן נאמר עוד: "לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו". ואיסור כלאים הוא דוקא בתערובת צמר ופשתים. ולא אסרה תורה אלא דוקא צמר כבשים ואילים עם פשתן, אבל צמר גמלים, וצמר ארנבים, וצמר גפן, ונוצה של עזים, ושאר מיני צמר, מותר לחברם יחד בפשתים. [ילקו"י הל' שעטנז סימן רצח ס"א]

ב איסור כלאים נוהג בכל מקום, בארץ ובחוץ לארץ, בזמן שבית המקדש היה קיים, ובזמן הזה. ודין הנשים שוה לאנשים באיסור לבישת שעטנז. ולכן בגדי נשים שמצוי בהם [מיעוט המצוי שהוא קרוב למחצה] חשש שעטנז, יש למוסרם לבדיקה במעבדה, וכאשר יבואר להלן בסימן שא. [ילקו"י הל' שעטנז סימן רצח ס"ב]

ג כל הלובש בגד שעטנז עובר בכל רגע ורגע על איסור שעטנז. ואם התפלל כשהוא לבוש כלאים, אין תפלתו מתקבלת. [ולענין מלקות ראה להלן]. [ילקו"י הל' שעטנז סימן רצח ס"ג]

ד הלובש בגד כלאים האסור מן התורה, לוקה. ובכלאים דרבנן מכין אותו מכת מרדות. [ילקו"י הל' שעטנז סימן רצח ס"ד]

ה אסור להלביש את חבירו כלאים. [ילקו"י הל' שעטנז סימן רצח ס"ה]

ו יש מי שאומר דהיכא שהכשיל את חבירו בידים והלבישו כלאים, אף אם חבירו יכל ליקח הכלאים לבדו וללובשם בלא סיועו כלל, אף על פי כן עובר משום לפני עור לא תתן מכשול. ויש שגם בזה מחלקים בין אם חבירו יכל ליקח הכלאים לבדו, והוא רק סייע לו, לבין היכא שלא יכל ללבוש הכלאים לבדו, והוא הלבישו, דרק בזה עובר משום לפני עור לא תתן מכשול. [ילקו"י הל' שעטנז סימן רצח ס"ו]

ז מי שאנסוהו ללבוש כלאים, ואם לא ילבש יהרגוהו, שהדין הוא שיעבור ואל יהרג, ויש לפניו ב' בגדים, האחד עם חוט אחד של שעטנז, והבגד השני יש בו כמה חוטין של כלאים, יש מי שכתב שיש לו למעט באיסור, אחר שיש איסור בהוספת כלאים. אך נראה שמצד הדין יוכל לבחור במה שירצה. [ילקו"י הל' שעטנז סימן רצח ס"ז]

ח חכמים אסרו מפני מראית העין משי עם צמר, לפי שהמשי דומה לפשתן. ועכשיו משי מצוי בינינו והכל מכירים בו, לפיכך אין בו משום מראית העין. וכיום מותר לערב משי עם הצמר ועם הפשתן. [ילקו"י הל' שעטנז סימן רצח ס"ח]

ט בזמן הזה שאין לנו תכלת, אין להתיר כלאים בציצית. דהיינו, שאין להטיל ציציות צמר בבגד פשתים, או ציציות פשתים בבגד צמר. ואף שיש אומרים שכיום מצאו את צבע התכלת, ויש לנו תכלת, מכל מקום אין לסמוך על זה להתיר כלאים בציצית בזמנינו. [ילקו"י הל' שעטנז סימן רצח ס"ט]

י בגד של שעטנז של ארבע כנפות, שהטילו בו ציציות, ואחר כך הסירו את השעטנז, יש אומרים שצריך להסיר את הציציות ולחזור ולקושרן בבגד, משום תעשה ולא מן העשוי. ויש חולקים ואומרים שאין צריך להסיר הציציות ולקושרן מחדש. [ילקו"י הל' שעטנז סי' רצח ס"י]

יא בעטרות כסף של טליתות של צמר עלול להמצא פשתן, כי לא אחת נמצא שחוטי הכסף של הטלית מלופפים על מילוי מחוטי פשתן. והטלית עצמה עשויה מצמר, ויש אומרים שחל על זה איסור שעטנז. ולדבריהם יש לברר הדבר, שאם יש מיעוט המצוי העשוי משעטנז, יש למסור טלית כזו לבדיקה במעבדה. אך יש אומרים דחיבור על ידי דבר אחר אינו חיבור, וממילא אין לחוש כאן לאיסור שעטנז. והעיקר על כל פנים לדידן כסברא ראשונה. [ילקו"י הל' שעטנז סימן רצח סעיף יא]

יב מותר לטלטל בגד שעטנז בשבת. ואף שיש אומרים שאסור לטלטל בגד שעטנז, כדין מוקצה מחמת גופו, לדידן יש לתפוס כדעת מרן השלחן ערוך שקבלנו הוראותיו, שמתיר לטלטל בגד שעטנז בשבת. ויש המקילים לטלטלו לגמרי אף שלא לצורך גופו או מקומו, ודינו כשאר בגדים. ויש אומרים שכל ההיתר לטלטלו הוא רק לצורך גופו ומקומו. ונראה עיקר בד' מרן להקל אף שלא לצורך גופו ומקומו, ועל כל פנים בבגד קשה, כמו מזרון וכרית קשה שיש בהם שעטנז, והם לא מתקפלים בעת ששוכבים עליהם, וגם בשרו לא נוגע בהם, כגון שפרס עליהם סדין, וכיו"ב, שאז מותר לשכב ולשבת עליהם, הרי הם מותרים בטלטול לגמרי בשבת, כשאר בגדים. [ילקו"י הל' שעטנז סימן רצח סעיף יב]

יג בגד שעטנז השייך לגוי, לכולי עלמא מותר לטלטלו בשבת לגמרי, אף שלא לצורך גופו או מקומו, דאף להמחמירים בבגד שעטנז של ישראל, בבגד של גוי לכולי עלמא מותר, שאין מוקצה בדבר של גוי. [ילקו"י הל' שעטנז סימן רצח סעיף יג]

יד יש אומרים שהיוצא בשבת לרשות הרבים כשהוא לבוש בבגד שיש בו כלאים, חייב חטאת. ויש חולקים ואומרים שאין בזה איסור. [ילקו"י הל' שעטנז סימן רצח סעיף יד]

טו פתק המחובר לבגד המוכיח שבגד זה נבדק מחשש שעטנז, מותר לצאת בו בשבת אף ברשות הרבים במקומות שאין בהם עירוב. ומיהו לכתחלה ראוי ונכון להסיר פתק זה מהבגד מערב שבת, וכך לכל הדעות יוכל לצאת בבגד זה לרשות הרבים במקומות שאין בהם עירוב. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן רצח סעיף טו. וילקוט יוסף שבת כרך ב׳ סימן שא סעיף]

סימן רצט – ביטול בכלאים

א הכלאים אין להם שיעור, שאפילו חוט כל שהוא של צמר בבגד גדול של פשתן, או חוט כל שהוא של פשתן בצמר, אסור. ובגד צמר שאבד בו חוט של פשתן, הבגד אסור בלבישה, ואסור גם למוכרו לגוי שמא הגוי ימכרנו לישראל. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן רצט ס״א]

ב צמר גמלים וצמר רחלים שעירבן זה בזה, וטוה מהם טווי, אם היה החצי מהרחלים, הרי הכל כצמר, והרי הוא כלאים עם הפשתן. ואם היה הרוב מהגמלים, מותר לערבו עם הפשתן, מפני שצורת הכל צורת צמר גמלים, ואין חוששין לנימות של צמר המעורבים בהם, מפני שאינם חוטי צמר. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן רצט ס״ב]

ג יש אומרים דצמר ופשתים אינם בטלים זה בזה, אפילו לפני הטוייה. ולדעתם, חוט שהוא טווי מצמר ופשתים, אסור, אף על פי שאחד המינים הוא מיעוט. ויש חולקים ואומרים שגם צמר ופשתים בטלים זה בזה לפני הטוייה. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן רצט ס״ג]

ד יצרני טקסטיל שמערבים חומר של שעטנז לטיב הסחורה, וקודם שמערבים החומר של השעטנז מבטלין את הצמר בחומר סינטטי, שהוא ביטול היתר בהיתר, וייצור החוטים מורכב באופן שחמשים וחמש אחוז הוא מסיבי פוליאסטר [סינטטי], ועשרים ושתים וחצי אחוז הוא צמר, ועשרים ושתים וחצי אחוז הוא פשתן, ואם לא יתירו להם זאת יבואו לעשות שעטנז דאורייתא, במקום צורך יש להיזדקק להם ולתת להם הכשר, כדי למנוע שלא יעשו שעטנז ודאי. [ילקו״י על הלכות שעטנז סימן רצט ס״ד]

סימן ש׳ – איזו כלאים דאורייתא ואיזו דרבנן

א כיון שנתחבר צמר עם הפשתן באיזה צד חיבור בעולם אסור משום כלאים, כיצד, צמר ופשתים שטרפן זה עם זה, ושע אותן ועשה מהם לבדין, או שטרפן וטווה וארג אותן כאחד, או שתפר בגד צמר בשל פשתן, אפילו תפרן בחוטי משי וקנבוס, או שתפר בגד צמר בחוטי פשתן, או בגד פשתן בחוטי צמר, או קשר חוטי צמר בחוטי פשתן, או גדרן, הרי זה כלאים. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן ש ס״א]

ב בגד עור שתפרו משני צידיו רצועה אחת של צמר, ובצד השני תפרו רצועה של פשתן, אסור לחגור בה אף על פי שרצועה של עור באמצע, מפני שקושר שני ראשיה ביחד כשחוגר בה. [והצמר ופשתים נוגעים זה בזה בקשירה]. אבל אם באמצעיתה צמר במקום אחד, ובמקום אחר פשתן, ואינן זה אצל זה מותר. ולפי זה מותר לחבר עורות התפורות בפשתן, תחת בגדי צמר, ואף על פי שאפשר שיכניס חוט של הקנבוס בתפירה, שמחבר העור עם הבגד, בתוך חוט של תפירת העור. ולהרמב״ם כל זה כלאים מן התורה, ואפילו נתן צמר ופשתן בשק או קופה, וכרכן הוי כלאים מדאורייתא. ונראה עיקר לדינא כדעת הרמב״ם. [ילקוט יוסף על הלכות חדש וכלאים, הל׳ שעטנז סימן ש ס״ב]

ג מותר לחבר בגד של צמר בבגד פשתים באמצעות קרסים או כפתורים, אף אם הם מונחים כך תמיד בקביעות. ובלבד שיהיו רפויים שיוכל להוציאם בלי קריעת הנקבים או כפיפת ראשי הקרסים. והוא הדין חיבור על ידי רוכסן, או תיק-תק, דאינו נחשב לחיבור. וכן מה שמצוי היום סרטי הדבקה על ידי חוטים קשים בשני הצדדים ומחברים צמר ופשתן על ידי הסרט, אין זה נחשב לחיבור כתפירה, ואין בזה איסור כלאים. [שם סימן ש׳ ס״ג]

ד בגד שכולו צמר גמלים, וארג בו חוט של צמר מצד זה, וחוט של פשתן מצד זה, הרי זה אסור משום כלאים. [ילקוט יוסף על הלכות חדש וכלאים, הל׳ שעטנז סימן ש׳ ס״ד]

ה מותר ללבוש חלוק של צמר על גבי חלוק של פשתן, ולקשרם יחד, אף על פי שאינו יכול לפשטן בלא התרת הקשר, ואפילו הוא קשר של קיימא, ובלבד שלא יחברם זה לזה, עם המשיחה בשתי תכיפות. ולדעת הרמ״א מכיון שאי אפשר להוציא את התחתון מבלי להסיר את העליון, הוי שעטנז אם אין מפסיק בגד אחר ביניהם. ועל פי דברי הרמ״א יש שכתבו, דמנעל שתפור בו חוטי פשתן, אסור ללבוש גרבי צמר עם נעל זו, שהרי אי אפשר להוציא הגרביים מבלי להסיר תחלה המנעל. אך לדידן אין בזה איסור כלל. [שם סימן ש ס״ה]

ו מותר לחבוש ב׳ כובעים, התחתונה של פשתן, ועליה כובע מצמר, ואין בזה איסור שעטנז. [ילקוט יוסף על הלכות חדש וכלאים, הל׳ שעטנז סימן ש ס״ו]

ז מותר ללבוש אפודה [ווסט] מפשתן, ועליה מעיל מצמר, ואין בזה איסור שעטנז. [שם ס״ז]

ח אם כיס הטלית עשוי מפשתן, והטלית היא של צמר, מותר לתת את הטלית לתוכו ולסוגרו ברוכסן וכדומה. ויש מי שכתב שאין לעשות את הכיס עצמו מצמר ופשתן. אך לדינא כל שאין נכרכין תמיד על הידים אין בזה חשש איסור שעטנז. [הל׳ שעטנז סימן ש׳ ס״ח]

ט מי שקיבל מעיל במתנה, ומסר אותו לבדיקה אצל חייט ירא שמים, והחייט בדק אותו במקומות שרגילים להניח שם שעטנז, ומצא בבית הצואר שעטנז והוציאו, ועל סמך זה לבש את המעיל כמה שנים, ולאחר זמן נקרע השרוול ומצא בו שעטנז, יש אומרים דאף על פי שהוא נקרא אנוס כיון שלא רגילים לשים שם פשתן, יתן סך מסויים לצדקה פדיון תענית ויעסוק בתורה, ויקרא בפרשת חטאת וכן בפרשת אשם, וכן פרק ששי במסכת כריתות. ולפני הלימוד יתוודה על חטאיו, ובכללם על עוון זה שבא לידו. וכן יעשה גם החייט שגרם את המכשול. ובמקומות שאין רגילים שיהיה שעטנז בשרוול, וממילא לא היה עליו חובת בדיקה, וחשיב כאנוס, לא בעי תיקון כלל. ורק נכון שירבה בלימוד. [שם]

סימן שא – להציע כלאים תחתיו, ובמה נוהג דין שעטנז

א מן התורה מותר לישב על מצעות של כלאים, שנאמר: לא יעלה עליך, אבל אתה מציעו תחתיך. אך חכמים אסרו לישב על מצעות של כלאים, ואפילו עשר מצעות זו על גבי זו והתחתון שבהם כלאים, אסור לישב על העליון, שמא תיכרך נימא על בשרו. וכל זה ברכים, כגון יריעות ושמלות. אבל כרים וכסתות שהם קשים ואין לחוש שמא תיכרך נימא עליו, מותר לישון עליהם. ובלבד שלא יהיה בשרו נוגע בהם. [ראה להלן הדין במזרונים וכריות]. וכל זה כשהם ריקנים ונתונים על גבי איצטבא של עץ או של אבן, אבל אם הם מלאים, או אפילו ריקנים, אם הם נתונים על גבי מטה או על גבי תבן אסור. לפי שנכפף תחתיו ונכרך על בשרו. [והיינו במטות הנכפפות, אבל במטות עץ שבזמנינו דינם כעץ ואבן דשרי]. [ילקוט יוסף על הלכות חדש וכלאים, הל׳ שעטנז סימן שא ס״א]

ב שטיח דק וקשה שעל הרצפה שיש בו חשש שעטנז, מעיקר הדין אין לאסור בזה משום איסור כלאים. [והיינו שאין שערות ארוכות בשטיח שגורמות לחימום]. וכל שכן שטיח דק מקיר לקיר הדבוק לארץ, דמותר לילך עליו בלי נעלים, או לשבת על הקרקע, אף אם ברור שהוא עשוי משעטנז. אך כל זה דוקא כשאין בשרו נוגע בהם. ורק לדרוך עליו מותר, דעור הרגל קשה הוא. וכן מותר לשכב עליו. וכן שטיחים שמדביקים על הקירות לנוי, או מניחים על הבימה בביהכ״נ, אין בזה איסור שעטנז.[ילקו״י על חדש וכלאים, הל׳ שעטנז סי׳ שא ס״ב]

ג מזרונים שיש בהם תערובת שעטנז, מאחר והם קשים ואינם נכפפים כלל מעיקר הדין אין איסור לשכב עליהם. ובפרט שבדרך כלל יש סדין על המזרון. אך יש המחמירים בזה. ולכן יש המוסרים את המזרונים שלהם לבדיקת שעטנז, כל שיש באותו מקום מיעוט המצוי המערבים שעטנז במזרונים. אך כיום רבים אף מיראי ה׳ נהגו כפי עיקר הדין ואינם בודקים את המזרונים מחשש שעטנז. [ילקוט יוסף על הלכות חדש ושעטנז סי׳ שא ס״ג]

ד מותר לישב על כסאות מרופדים, שמילאו בתוכם צמר ופשתים, ומעליהם יש בד המחובר במסמרים, שאי אפשר לצאת חוט. ולכן מותר לישב באוטובוס או ברכבת, ואין לחוש לשעטנז בריפוד הכסאות, [אחר שאין בשרו נוגע בהם, והם קשים, וממילא אין חשש שתיכרך נימא על בשרו]. [ילקוט יוסף על הלכות חדש וכלאים, הל׳ שעטנז סימן שא ס״ד]

ה כרית שישנים עליה שהמכסה הוא מבגד פשתן והם ממולאים צמר, ותופרים הכיסוי שהצמר בתוכו, ויש על הכרית ציפית, אין בזה איסור כלאים. וכל זה מעיקר הדין, אבל ראוי שלא יתפור הכריות בכלאים. [ילקוט יוסף על הלכות חדש וכלאים, הל׳ שעטנז סימן שא ס״ה]

ו מותר להכנס לאוהל העשוי מבדים של שעטנז, כדי להגן על עצמו מפני החמה או הגשמים וכיוצא, שאין שעטנז אסור אלא דרך מלבוש והעלאה. וכן אין צורך לבדוק מטריה מחשש שעטנז, אחר שאינה דרך מלבוש. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן שא ס״ו]

ז ריפוד של מכונית או רכבת העשויה מצמר, ומודבק בדפנות המכונית, ויש חשש שחיברו את הצמר לדופן על ידי חוט פשתן, מותר לישב בתוך המכונית או הרכבת, ומעיקר הדין אין בזה כל חשש של שעטנז. שאין השעטנז אסור בהנאה. ויש שמחמירים בזה. [ילקוט יוסף על הלכות חדש וכלאים, הל׳ שעטנז סימן שא ס״ז]

ח לא ילבש אדם כלאים עראי, ואפילו על גבי עשרה בגדים שאינו מהנהו כלום, אפילו לגנוב מן המכס. וכל שיש בבגד כלאים בודאי אין ללובשו אפילו אם אינו מתכוין ליהנות בלבישתו, וכדעת הרמב״ם ומרן השלחן ערוך. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן שא ס״ח]

ט לפיכך הבא לקנות חליפה אצל חנות הלבשה, וידוע שיש בחליפה זו שעטנז, אסור לו למדוד את החליפה עליו, אף שבדעתו אחר שיקנה את החליפה למוסרה למעבדה להסיר ממנה השעטנז. אולם אם אין ידוע אם יש בחליפה זו שעטנז או לא, והחנות שהוא קונה בה את החליפה, אינה מוחזקת בכשרות מצד איסור שעטנז, מותר למדוד את החליפה וללובשה לשם מדידה לראות אם היא מתאימה למדתו או לא, ואחר כך ימסרנה לבדיקה אצל מומחה ירא שמים, ואם יהיה חשש שעטנז יסירנו, ובלבד שלא יתכוין ליהנות בלבישתו. [ילקוט יוסף על הלכות חדש וכלאים, הל׳ שעטנז סימן שא ס״ט]

י כל בגד שמצוי בו חשש שעטנז, יש למוסרו לבדיקה במעבדה מיוחדת, לברר אם יש בבגד זה שעטנז, ולהסירו. וכן הלוקח בגד צמר מן הגויים, או מישראל שלא בדק הבגד, צריך לבודקו יפה יפה שמא תפורין הן בפשתן. [ומאחר שאין הכל בקיאים בבדיקה זו, לפיכך יש למסור הבגד לבדיקה במעבדה]. ויש אומרים שכל שיש מיעוט של עשרה אחוז שיש בסוג בגד כזה שעטנז, הדבר מצריך בדיקה. ויש אומרים שרק בסוג בגד שיש בו מיעוט המצוי [שהוא קרוב למחצה] של שעטנז, בזה צריך למסור הבגד, אבל כל סוג בגד שעל פי רוב אין בו שעטנז, וגם אין בו מיעוט המצוי כנז', אין צריך בדיקה משעטנז. [ילקו"י הל' שעטנז סי' שא ס"י]

יא חליפות צמר של גברים מצוי בהם שעטנז, [זולת חברות שיש להם הכשר, או שהוחזקו שאין בהם שעטנז]. וכשבודקים את החליפה, יש לבדוק את כל חלקיה. וגם חליפות מבד סינטטי בלבד מצוי לפעמים שעטנז בצווארון שהיה עשוי מבד צמר, והמילוי היה עשוי מפשתן. ואמנם יש אומרים שבחליפות מבד סינטטי אינן צריכות בדיקה, כי הצמר כבר בטל ברוב החומרים הסנטטיים, ובהם הסיכוי שיהיה חיבור בשאר דברים של צמר ופשתן הוא נמוך מאד, ואינו בכלל מיעוט המצוי. אולם בד או מעיל שיש בו יותר מחמשים אחוז של צמר, יש לחוש שמא נתפרו או הודבקו בהם חוטי פשתן. ועל כל פנים הקונה בגד בחנות שאין לה הכשר של רבנות מוכרת מחשש שעטנז, אם בבגד זה יש מיעוט המצוי שיש בו שעטנז, יש למוסרו לבדיקה, ולא להסתמך על נאמנות המוכר. [הל' שעטנז סימן שא סעיף יא]

יב יש בגדים שאינן צריכים בדיקה משעטנז, שאין מצוי בהם שעטנז, ואלו הן: אזניות לחימום האזניים, גרביים, חגורות, חולצות ספורט, טליתות, כיפות, כפפות, לבנים, מגבעות לבד, נעליים, פיג'מות, ותיקי בד. ואלו הבגדים שיש לחוש בהם לשעטנז, וצריכים בדיקה: אפודה, חליפה, כובעי צמר שיש בהם ריפוד פנימי, מגפיים עם צמר, מכנסים, מעילים, צעיפי צמר, שמלות חורפיות, או חצאיות. [ילקו"י הל' שעטנז סימן שא סי"ב]

יג כבר נתבאר שכיום כמעט אין מצוי שעטנז במנעלים. אך נעלי בית שהם מרופדים מלמעלה, וכן מגפיים, בעיקר מסוג יקר, יש מהם שמרופדים בריפוד העלול להכיל תערובת צמר ופשתים יחדיו. וכן יש נעלים שחלקן העליון עשוי מפשתן ותופרים אותו בחוטי צמר. ואם הדבר בגדר מיעוט המצוי, יש לבדוק ולהסיר השעטנז. וגם אם אינו מיעוט המצוי, טוב להחמיר לבדוק. [ילקו"י מצוות התלויות בארץ כרך ג' הל' שעטנז סי' שא סי"ג]

יד מי שיש לו חגורה העשויה מצמר, והיא מונחת במכנסים של פשתים, או ההיפך, אין בזה חשש שעטנז. וכן מותר ללבוש גרביים מצמר, ולנעול עליהם מנעלים התפורים מחוטי פשתן. ויש שמחמירים בזה. אולם לדידן העיקר להקל בכל זה, אף שאינו יכול לפשוט התחתון בלא העליון. [ילקוט יוסף על הלכות חדש וכלאים, הל' שעטנז סימן שא סעיף יד]

טו אין איסור משום כלאים אלא בגדים שהן דרך חימום, כגון הכתונת והמצנפת והמכנסים והאבנט והשמלה ובגדים שמחפין בהם השוקיים והידים, וכיוצא בהם. אבל מותר לעשות תחבושת למכתו משעטנז, דאף שבשרו נוגע בזה, מאחר שאין דרך חימום בזה מותר. [ילקוט יוסף מצוות התלויות בארץ כרך ג' על הלכות שעטנז סימן שא סעיף טו]

טז וילון אם הוא רך אסור לעשותו מכלאים, מפני שהשמש מתחמם בו לפעמים. ואם הוא קשה מותר. ויש אומרים שכיום אין אנו בקיאים מהו רך ומהו קשה, לכן יש להחמיר בכל וילון העשוי משעטנז שלא לתלותו בבית. ואמנם וילון גבוה מתשמיש אדם, ואין כל חשש שיתחמם בו, מותר לתלותו אף אם ידוע שיש בו שעטנז. [שם הל' שעטנז סי' שא סעיף טז]

יז מותר לעשות טפטים מבד ולהדביקם על קירות הבית, אף אם ידוע שיש בהם שעטנז. [ילקוט יוסף מצוות התלויות בארץ כרך ג' על הלכות חדש וכלאים, הל' שעטנז סימן שא סעיף יז]

יח אין לתלות בסוכה בגד שעטנז לנוי, אלא אם כן הוא גבוה מתשמיש אדם. וזהו דוקא כשתולה הבגד דרך וילון, ואינו קבוע בכותל למעלה ולמטה. אבל אם הבגד קבוע בכותל במסמרים וכדומה, או גבוה מאד, מותר. [ילקו"י הל' שעטנז סימן שא סעיף יח]

יט מותר לקבוע בגדי רקמה בכתלים, כשהם מחוברים למעלה ולמטה ומן הצדדים במסמרות, אף שהם כלאים, ומותר לישב סמוך להם. וכן תמונות גובלן העשויות מפשתן, ורקמו עליהם בחוטי צמר, והם שעטנז, מותר לתלותם בקיר, ואין בזה איסור שעטנז. [ילקו"י הל' שעטנז, מצוות התלויות בארץ כרך ג' סימן שא סעיף יט]

כ פרוכת שלפני ארון הקודש, או המפות שפורסין בארון, מותר שיהיו מכלאים. [שם ס"כ]

כא מטפחות שמקנחים בהם את הידים, וכן מטפחות שמנקים בהם את הכלים או הרצפות, וכן מגבות שמסתפגין בהן אחר הרחיצה, או אחר נטילת ידים, אם הם עשויים מצמר ופשתים יש בהם איסור כלאים. שהרי הידים נוגעות בהן והן נכרכין תמיד על היד, ומחממים. וכל האיסור דוקא בכלאים דאורייתא, אבל בכלאים דרבנן שרי, דמאחר שהוא גזרה, הוי כגזרה לגזרה. (ובדרך אמונה נסתפק בזה). אולם בזמנינו לא מצוי כל כך מגבות מצמר עם פשתן. ולכן כיום אין צריך למסור לבדיקת שעטנז מגבות ומטפחות וכדומה, אף אם הם עשויים מצמר. [ובפרט שבדרך כלל חוטי הצמר שזורים עם פולייאסטר קודם שנתערבו עם פשתן, והיתר בהיתר בטיל]. [ילקו"י מצוות תלויות בארץ כרך ג' הל' שעטנז סימן שא סעיף כ"א]

כב נייר אף אם ידוע שנעשה מבלאי צמר ופשתים, אין בזה איסור כלאים, ומותר לכתוב וליהנות ולהדפיס על נייר זה. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן שא סכ״ב]

כג מותר לעשות תכריכים למת מכלאים. אפילו לקוברו בהם. דכיון שמת אדם נעשה חופשי מן התורה ומן המצוות. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן שא סכ״ג]

סימן שב – נאמנות גוי בשעטנז

א הקונה בגדי צמר מנכרי צריך לבדקם, שמא הם תפורים בחוט פשתן. [כשיש שם מיעוט המצוי של תערובת צמר ופשתים]. ואפילו אם הנכרי מסיח לפי תומו שתפרו בחוט שאינו פשתן, אינו נאמן, אך במקום שהפשתן ביוקר יש לסמוך להתיר. [ומה שכתבו הפוסקים להתיר רק בדיעבד, היינו כשחוט הקנבוס קשה לתפירה, אבל היום שכל החוטים שוין לתפירה שרי לכתחלה כאשר הפשתן יקר יותר]. ואם נתן לנכרי חוטים שאינם פשתן שיתפור בהם עבורו בגד מותר, ואין חוששין שמא יחליפם, מאחר שאפשר לבדקם, וכן המנהג. [שם סימן שב ס״א]

סימן שג – הרואה כלאים על חברו

א הרואה כלאים של תורה על חברו, אפילו היה מהלך בשוק קופץ וקורעו מעליו מיד. ואפילו היה רבו. ואם היה כלאים של דבריהם, אינו קורעו מעליו ואינו פושטו בשוק עד שמגיע לביתו. וכן בבית המדרש אין צריך למהר לצאת. ואם היה כלאים של תורה פושטו מיד. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן שג ס״א]

להלביש כלאים לקטן

א אסור להלביש כלאים לקטן. ויש ליזהר שלא להלביש כלאים אף לתינוק המוטל בעריסה. ויש אוסרים בזה אף להציע כלאים תחת תינוק בן יומו. ויש שכתבו להתיר בתינוק בן יומו בהצעה תחתיו. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן שג ס״א]

סימן שד – לעשות בגד שעטנז ולמוכרו

א כלאי בגדים מותר לעשותם ולמוכרם [לגוי], ואין איסור אלא ללובשן בלבד. וכל שכן שמותר לומר לגוי שיתפור בגד שעטנז לצורך הגוי. במה דברים אמורים כשניכר בו הכלאים, אבל אם אינו ניכר, והכלאים ארוגים בבגד, אסור למכור בגד זה לעכו״ם, שמא יחזור וימכרנו לישראל. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן שד ס״א]

ב בגד של שעטנז מותר לקיימו אצלו כל שאין לחוש שיבוא להתכסות בו, כגון בגד של גוי וכדומה, ואינו חייב לשורפו. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן שד ס״ב]

ג מותר לישראל לעסוק במכירת בגד שיש בו בודאי שעטנז, כשיש בעיר עכו״ם שמוכר גם כן בגדים כאלה, והוא שיש ספק אם הקונה [הישראל] ילבש בגד זה. וכשאין ידוע אם הבגד שעטנז, יש לחוש שהישראל יבא ללובשו, ואז אפילו בספק אין להתיר. אלא אם כן תולה מודעה בפתח החנות, שאינו מקבל אחריות בענין שעטנז, כדי שהקונים יבדקו אם יש בבגד שעטנז. [ילקו״י הל׳ שעטנז סימן שד ס״ג]